

Arrest

nr. 263 730 van 16 november 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. CEUNEN
Gaarveldstraat 111
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 september 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 augustus 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat L. CEUNEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 5 april 2018, in functie van haar grootvader met de Belgische nationaliteit, een aanvraag in voor de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 3 oktober 2018 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.3. Bij arrest van 21 februari 2020 met nr. 232 987 vernietigen de verenigde kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de weigeringsbeslissing van 3 oktober 2018.

1.4. Tegen voormeld vernietigingsarrest dient verweerder een cassatieberoep in bij de Raad van State, dat toelaatbaar wordt verklaard.

1.5. Daarnaast neemt verweerder op 4 augustus 2020 een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van maar dan drie maanden, waarbij hij opnieuw beschikt over de aanvraag van 5 april 2018. Dit is de thans bestreden beslissing. Het betreft een beslissing die identiek is aan de vernietigde beslissing van 3 oktober 2018.

1.6. Bij arrest van 16 februari 2021 met nr. 249 844 vernietigen de verenigde kamers van de Raad van State het arrest van de Raad van 21 februari 2020, waardoor de Raad opnieuw uitspraak dient te doen over de initiële beslissing van 3 oktober 2018. Dat is gebeurd bij arrest van 19 oktober 2021 met nr. 262 583. In dit arrest wordt geoordeeld dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 3 oktober 2018 overeind blijft.

2. Over de bevoegdheid van verweerder om de thans bestreden beslissing te nemen.

2.1. Uit de feiten uiteenzetting is gebleken dat de initiële beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 3 oktober 2018, na de geschetste procedurele omzwervingen, ex tunc in het rechtsverkeer is. Bij arrest van 19 oktober 2021 met nr. 262 583 verwierp de Raad uiteindelijk het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

2.2. Op de terechtzitting van 5 oktober 2021 waarop het beroep gericht tegen de beslissing van 3 oktober 2018 opnieuw werd behandeld voor de Raad, wees verweerder er reeds op dat hij de weigeringsbeslissing van 4 augustus 2020 – dit is de thans bestreden beslissing – louter had genomen omdat op dat ogenblik de initieel genomen beslissing van 3 oktober 2018 was vernietigd door de Raad en teneinde zijn belang te behouden in het kader van de cassatieprocedure bij de Raad van State tegen het vernietigingsarrest van de Raad. Waar, gelet op het navolgende cassatiearrest van de Raad van State, de beslissing van 3 oktober 2018 terug in het rechtsverkeer is en opnieuw voorlag bij de Raad, en er inzake de aanvraag dus twee beslissingen bestaan, gaf verweerder niet aan dat de thans bestreden beslissing van 4 augustus 2020 de beslissing van 3 oktober 2018 vervangt. Hij herhaalde dat deze was genomen omwille van de eerdere vernietiging door de Raad van de beslissing van 3 oktober 2018 en om het belang voor de Raad van State te vrijwaren. Verzoekster bracht hieromtrent geen opmerkingen naar voor.

2.3. Ter terechtzitting van 19 oktober 2021 worden de partijen uitgenodigd hun standpunt uiteen te zetten betreffende de juridische gevolgen van de opgesomde procedurele antecedenten voor wat betreft het lot van de thans bestreden beslissing.

Verweerder herhaalt zijn standpunt zoals uiteengezet op de terechtzitting van 5 oktober 2021. Verzoekster is het standpunt genegen dat, gelet op de actueel voorliggende gegevens, verweerder zijn bevoegdheid reeds had uitgeput met het nemen van de beslissing van 3 oktober 2018. Verweerder stelt in dit verband dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing de initieel genomen beslissing van 3 oktober 2018 was vernietigd door de Raad, zodat er op dat ogenblik geenszins sprake was van bevoegdheidsoverschrijding. Hij benadrukt in de beoordeling van de aanvraag steeds correct te hebben gehandeld.

2.4. Ambtshalve oordeelt de Raad wat volgt.

In de gegeven omstandigheden kan niet worden vastgesteld dat verweerder op het ogenblik van het nemen van de thans bestreden beslissing, of naderhand, impliciet doch zeker de initiële weigeringsbeslissing van 3 oktober 2018 heeft willen intrekken. De rechtszekerheid en de duidelijkheid in het rechtsverkeer vereisen dat er geen enkele ondubbelzinnigheid blijft bestaan omtrent de impliciete intrekking van de akte. Verweerder geeft evenwel net aan met het nemen van de thans bestreden beslissing, waarbij opnieuw uitspraak werd gedaan over de aanvraag van 5 april 2018, enkel te hebben beoogd zijn belangen in het kader van het op dat ogenblik hangende cassatieberoep bij de Raad van State tegen het vernietigingsarrest van de Raad met betrekking tot de initiële beslissing van 3 oktober 2018 te hebben willen vrijwaren.

Nu de initiële beslissing van 3 oktober 2018 door het cassatiearrest van de Raad van State en het daaropvolgende arrest van de Raad ex tunc in het rechtsverkeer aanwezig is, moet worden vastgesteld dat verweerder zijn bevoegdheid had uitgeput toen hij op 3 oktober 2018 besliste over de ingediende aanvraag en zijn bevoegdheid – ongeacht de vraag of hem dat in de gegeven omstandigheden kan worden verweten – heeft overschreden toen hij de thans bestreden beslissing nam (cf. RvS 18 januari 2005, nr. 139.434).

Om deze redenen moet de thans bestreden beslissing worden vernietigd.

3. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 augustus 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS